

Rd.; men jeg troer, at den ærede Finantsminister vil faae overordentlig mange Klager, hvis denne Lov uforandret bliver vedtagen, deels fra dem, der have en 12, 13 à 1400 Rd. og deels fra de Ugifte. Jeg troer ikke, at han vil slippe for disse overordentlig mange Klager, hvorledes han end stiller sig. Naar den ærede Finantsminister sigtede til, at der under den forrige Lovs Behandling havde løstet sig „vægtige“ Stemmer for at undlade at hde Understøttelse til de Ugifte, da kan det gerne være; men det var ikke de vægtigste; thi de vægtigste Stemmer, som yttrede sig, vare dem, der satte Loven igjennem saaledes, som den blev; de af den ærede Minister fremhævede Stemmer kunde altsaa gerne have været vægtige nok, men de vare, som sagt, ikke de vægtigste. Naar den ærede Finantsminister derimod har meent, at jeg havde sagt, at, naar man engang havde vedtaget en saadan Lov, saa maatte man ikke „vove“ at komme med Forslag til en anden, da har jeg heller ikke yttret mig saaledes; jeg troer slet ikke, at der er „vovet“ Noget ved at foreslaae en Lov anderledes affattet i det ene Aar end i det andet. Jeg har kun anført, at det var min Mening, at man i dette Tilfælde ikke burde afvige fra den Ordning af Tingene, som blev vedtagen under forrige Session. Det har forøvrigt glædet mig at høre, at den ærede Finantsminister har sagt, at denne Lov var for et aldeles ekstraordinært Forhold; det har glædet mig, fordi det staaer i Modsetning til hvad den ærede Rigsdagsmand for Kjøbenhavns 3die Valgkreds (Broberg) har udtalt, idet han meente, at Forholdet var et permanent. Jeg skal erklære, at jeg ogsaa betragter Forholdet som et aldeles ekstraordinært, og derfor mener jeg, at der ikke er Grund til iaar at afvige fra, hvad der blev vedtaget ifjor.

Finantsministeren: Der er et Par Bemærkninger af den ærede sidste Rigsdagsmand, som foranlediger mig til strax at udtale mig. Naar det saaledes af ham blev fremhævet, at jeg havde yttret, at der var vægtige Stemmer, som sidst havde udtalt sig for, at de Ugifte eller de, der ikke vare Familieforsørgere, dog neppe kunde siges at have

samme Trang som de Blfste eller Familieforsørgere, men at disse Stemmer dog ikke maatte have været de vægtigste, da Loven, som bekendt, blev vedtagen i en Form, hvor der ikke var gjort en saa gennemgribende Forffjel som nu, og hvor ogsaa den Ugifte var vedtagen, saa skal jeg dertil kun svare, at jeg dog troer, at det havde en ikke ringe Indflydelse paa Udfaldet, at Regjeringen den Gang forelagde Loven i nysnævnte Form. Saavidt mig bekendt, gif den i det Væsentligste igjennem saaledes, som den af Regjeringen var indbragt, og jeg har bestandigt antaget, at det var Noget, som af Rigsdagen vilde tillægges en sær Vægt, naar en vis Form for Loven var foreslaaet af Regjeringen. Det er muligt, at jeg heri feiler, men det har imidlertid dog, troer jeg, idetmindste efter den Erfaring, jeg hidtil har havt Leilighed til at gjøre paa Rigsdagen, steds været et Hensyn, som man ikke ganske har overseet, at Regjeringen havde udtalt sig for en vis Anskuelse.

Der blev endvidere af den samme ærede Rigsdagsmand udhævet, at jeg skulde have sagt, at der tidligere var kommet mange Klager over den forrige Lov, hvortil den ærede Rigsdagsmand troede at burde bemærke, at der vist ogsaa vilde komme „overordentlig mange“ Klager, hvis Loven blev vedtagen i dens nu foreliggende Stikkelse, saa at Hensynet til disse Klager ikke burde udøve nogen Indflydelse. Hvad den ærede Rigsdagsmand saaledes anførte, beroer paa en Misforstaaelse. Jeg bryder mig ikke om Klager, jeg hører daglig overordentlig mange og er beredt paa at høre overordentlig mange i de meest forskjellige Retninger. Det er i og for sig Noget, som man maa vænne sig til; man kan ikke gjøre Alle tilpas, og jeg har aldrig bestræbt mig herfor, agter ikke heller at gjøre det. Derimod ønsker jeg ikke at høre Klager, som jeg maa ansee for begrundede, og det var kun saadanne Klager, jeg omtalte, idet jeg udtrykkeligt sagde, at det ikke havde været muligt forrige Gang at kunne tage Hensyn til alle de den Gang fremkomne begrundede Klager. Det er muligt, at disse Klager ikke af den ærede Rigsdagsmand vilde anerkjendes for at være begrundede, men